

AZ EMMAUSZI TANÍTVÁNYOK TÖRTÉNETE... ...az evangélium egyik legnagyobb jelenete. Két szomorú, reményvesztett ember találkozik a Feltámadással, aki útközben csatlakozik hozzájuk. Utólag mondják: „lángolt a szívünk, miközben beszélt hozzánk az úton”, de nem ismerik fel őt, csak Emmauszban, az asztalnál, a kenyértörésben.

Név szerint csak a tanítványok egyikét, Kleofást ismerjük. Társa sokak szerint Lukács evangélista lehetett, annyira eleven, személyes élményt átélt leírásnak tűnik evangéliumának beszámolója. Van olyan hagyomány is, amely szerint Kleofás a fiával tartott hazafelé, amikor ez a találkozás történt. Biztosat nem mondhatunk.

Az idei húsvét különleges ajándéka volt számomra egy bencés szerzetesnő ikonja, amely új horizontot ad a történetnek. Ez a kép úgy ábrázolja az emmauszi tanítványokat, hogy az egyikük férfi, másikuk nő.

Az ábrázolásnak nincs ugyan háttere sem az evangéliumban, sem az egy-

ház hagyományában, de nem zárható ki, hogy Kleofás a feleségével volt Jézus tanítványa, és az emmauszi úton nem két férfi, hanem egy szomorú házaspár ballag hazafelé. Ha ezt az elképzelést akár csak a lehetőség szintjén végiggondoljuk, ez a közismert jelenet, ez a remekbeszabott találkozás-történet saját házasságunk megújító mozzanatát is jelentheti. Javaslom minden – hitvesi kapcsolatát hit és hitves összefüggésében, Isten szeretetének horizontjában élő – házaspárnak az ikon szemlélését, s a házaspárként megélt imádságos találkozás megtapasztalásának örömét.

HÍREINK

Értékes, új **kehelykészlettel** gazdagodott templomunk. A névtelen ajándékozónak ezúton is köszönetet mondunk.

Mindnyájunk számára felszabadító örömet jelent az oltási program sikere, az öt millió beoltott, a **korlátozások részleges feloldása**. Köszönöm mindenkinek a szertartásokon a komoly önfegyelmet igénylő maszkviselést, a fokozott figyelmet. Jim Carrey a kutyusával egyelőre még köszönti a belépőket; kérem, amíg a beltéri korlátozásokat is fel nem oldják, a templomban még viseljük a maszkot, a templomon kívül ugyanakkor merjünk újra bátrabban kommunikálni, szóba elegyedni egymással, keresni, újraalkotni a közösség erejét.

Nyíregyháza-kertvárosi Görögkatolikus Parókia, Nyíregyháza, Legyező u. 3.
www.kertvarosigorogok.hu – 06-30/415-50-92 – hitoktatasi.iroda@gmail.com

Számlaszámunk: 11100702-18799303-36000001 – Felelős kiadó: Obbágy László parókus

A KERTVÁROSI
GÖRÖGKATOLIKUS PARÓKIA ÉRTESÍTŐJE

LEGYEZŐ

2021 MÁJUS

ANGYAL, AKI FÖLÉD HAJOL

Uzsalyné dr. Pécsi Rita gondolatai gyermek- és pedagógusnapra

A pedagógus hivatása ez: a zsenge ember fölé hajolva segíteni a növekedését az ég felé. Ahogyan a Talmud írja: „*Minden fűszálnak van egy angyala, aki föléhajol, és azt suttogja: nőj, nőj!*”

Sűrű gondolat. Minden szava egy pedagógusi életprogram.

„*Minden fűszálnak...*” A személyes törődés, a Te „ilyenségednek” igelője és segítője vagyok. „*Angyala...*” Nem (ki)oktatója, nem parancsnoka, edzője, sem hajcsára, hanem Angyala. Szellemi vezető. Aki tudja, hogy merre van az előre és a fölfelé, és képes az odavezető utat szelíden, mégis professzionálisan megmutatni, hogy önállóan járassunk rajta. Így egyben megajándékoz a siker, a hatékonyság és a fejlődés örömeivel is. „*Fölém hajol...*” Nem lenyom, ural. Finom, tiszteletteljes, otthont nyújtó légkör. „*Suttog...*” Nem parancsol, nem követelőzik, bízik bennem. Szelíd, de egyértelmű, mint Isten az ő látogatásaiban: a csendben, a szélben, a harmatban. „*Nőj!*” Nem azt mondja, hogy teljesíts, juss be, győzd le, boldogulj bármi áron, feszülj meg... hanem: nőj! Hozd ki magadból, amit a Teremtő beléd rejtett, és boldog leszel. Gyere bátran, segítek, amíg meg nem erősödsz, veled leszek ezen az úton.

Ha valamikor, ebben a mostani, embert próbáló időben mindannyiunknak nagy szüksége van az ilyen Angyalokra. Igazi hősök ők. Nemcsak a test, hanem a szellem őrei, orvosai is lehetnek. Akkor, amikor előttük is megmászhatatlan sziklák tornyosulnak: nincs itt a gyermek, nem látják, mi marad a tananyagból; helyt kell állni a saját családban is, és mindennél jobban szükség van a belső erejűkre, hogy mindezt „angyalian”, derűvel, békével tegyék. – Isten áldja őket, és küldje hozzájuk Angyalát, aki föléjük hajol, és megerősíti őket ebben a küldetésben.

Búcsúzó gondolatok Gagna Sándor temetésén

„Kiment a magvető vetni...”

Kedves Gyászoló Család! Kedves Testvérek!

Aki ismeri a kertvárosi templomkertét, és ismerte Gagna Sándor testvérünket s kötődését ehhez a helyhez, az e rövid idézetből sejtetheti, hogy itt és most nem az evangéliumi magvető történetét szeretném magyarázni. Mai példázatunkban a magvető: Gagna Sándor.

Évtizedek óta Gagna Sándor privilégiuma a templomkertünk búzatáblája. Ásózta, vetette, gondozta, madarak elől takarta, szemével hizlalta az elvetett magot, a kibúvó zöldet. Szerette Szent György búzaszentelő napját, amikor – akárcsak egy érett búzakalász – földig hajolva alázatos örömmel vágta s osztotta a megszentelt zöldet. Hagyományt őrzött, de valójában jóval többet tett. Az az 1x1 méteres „búzatábla” több, mint egyszerű hagyományörzés.

Aki búzát vet a földbe, az kenyeret, az életet, az jövőt lát, jövőt épít. Ezt a jövőt építette Gagna Sándor köztünk, kertvárosi görögkatolikus közösségünk körében, egyház-községünk első, alapító nemzedékének meghatározó tagjaként. De ezt építette – s milyen hitelesen tette! – otthonában: házasságában, családjában, rokonságában s tágabb környezetében is. Nyílt, szókimondó, de mindig barátságos, a másokra nyitott, érdeklődő embernek ismertük, akinek szilárd értékrendje van, ezt éli, ezt adja tovább. Küzdelmes és sok munkával kenyeret tenni a család asztalára, s az asztal közösségét igazi, mély szeretetközösséggé formálni – ez volt a cél és ez volt a valóság Gagna Sándor életében.

Egy alkalommal érdekes jeleket, valamiféle kriksz-krakszot vettem észre a portáján, a járdába karcolva. Dehogyan volt az kriksz-kraksz! Tenyérnyomatok azok anno a friss betonba nyomva. Sándor barátunk keze nyoma, feleségével s unokáival. Feleségével, akire időszedve is fiatalos huncutsággal tudott kacskintani, akivel meg tudta őrizni a szerelem frissességét, akivel kapcsolata az együtt megélt 48 esztendő alatt mély hitvesi kötelékké nemesedett. És mellettük az unokák kezének lenyomata! Az unokáké, akikben Sanyi az életet látta és a jövőnek örvendezett. Családcentrikussága percig nem volt kétséges. Két lánya mellett gyermekeivé lettek a vők, s a családok példás többgenerációs együttélése mintát is adott. Unokáival való kapcsolata mély érzelmi intelligen-

ciáról árulkodó, a nemzedékeket nem elválasztó, hanem összekötő, könnyesen szép, kölcsönös bizalmon alapuló viszony volt. A búzatábla igazi jelentése: az élet, a jövő, a legmélyebb szeretetközösségre utaló asztalközösség, mind-mind fellelhető volt, s mind-mind sugárzó hitelességgel volt jelen Gagna Sándor életében.

Ha belépünk az evangélium szívébe, illetve lélekben visszatérünk a Munkás utcáról a Legyezőre, belépünk a templomunkba, megfejtethjük ennek titkát is.

Megállhatunk még egy percre a templomkertben, ahol Sanyi oly sokszor igyekezett barátságos, humorral oldott megszólítással, vendéglátó kínálással körülvenni az embereket, élni, valósítani az asztalközösséget. De ha a forrást keressük, be kell lépnünk az evangéliumba, és be kell lépnünk a templomba.

Jézus egy alkalommal megrendülten szólt arról, hogy a búzamagnak el kell halnia ahhoz, hogy termést hozzon. A szenvedéséről és a haláláról beszélt. Nem sokkal ezután pedig asztalhoz ült tanítványával, s a kenyérré azt mondta „Ez az én testem.”

Gagna Sándor szerette a templomot, szerette az Istenét. Rongyosra lapozta az imakönyvét. A templomban pedig az Utolsó vacsora lett az ő ikonja. Amikor másfél évtizede ikonosztázionunk készült, ki kisebb, ki nagyobb kép festésének áldozatát vállalta. Gagna Sándor és családja akkor az utolsó vacsorát, vagy mondjuk inkább úgy – hiszen liturgikus jellegű az ábrázolás –: a Titkos vacsorát vállalta magára. Az Eucharisztia alapításának ikonját. Itt rejlik a forrás, a háttér, az erő: a bekapcsolódás a liturgikus közösségbe, az oltár asztalközösségének erőterébe, az Úr napjának, a feltámadás örömeinek, a vasárnapnak az ünneplésébe. Akinek volt vasárnapja, volt liturgiája, volt Eucharisztiaja, aki az isteni asztalközösség részese volt, az a hétköznapokat is e felülről jövő szeretet horizontjában élte. Hála legyen érte Istennek.

A magvető elment. Gagna Sándor érett búzakalászként dőlt az Isten asztalára. Az örökség, amelyet ránk hagyott, gazdag és maradandó, egyházközségében és családjában egyaránt. Köszönjük.

Egyházunk hagyománya szerint az elhunytól búcsúzva Krisztus keresztjére, a halál legyőzetésének jelére adunk búcsúcsókot. Ezt a gesztust a pandémia miatt most nem tehetjük meg. Mivel azonban Gagna Sándor barátunk még a húsvéti ünnepkörben halt meg, a sírnál, a koporsó hantolása közben a húsvét ünnepének keresztcsókolási sztihiarait hittől énekelve búcsúzunk tőle.